

naar Arbejdsgiverforeningen eller en under den hørende Organisation for kort Tid siden til Trods for, at det ved Forliget blev bestemt, at der ikke maatte indføres Boycotting mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, ved sin Bestyrelse forlangte, at en Mand, der i Sommer kørte Sten til nogle Arbejdere, som ikke vare udelukkede, skulde afskediges fra sin Plads, ellers vilde den paagældende Arbejdsgiverforening boycotte det Firma, der beskæftigede ham? I hvert Fald synes jeg, at den ene Handling ikke kan betegnes paa anden Maade end den anden. I øvrigt kan det meget godt være, at den paagældende Faktor optraadte paa en saadan Maade, at det har været velbegrundet, at hans Kammerater have sagt: Vi ønske ikke at arbejde sammen med den Mand, naar han opfører sig paa den Maade.

Den Slags Tyranni, om man vil kalde det for Tyranni, udøves ikke alene i Arbejderkredse. Jeg skal tillade mig at minde om, hvad der i Foraaret er passeret ude i det ærede Medlems Valgkreds, hvor Lægerne paa et Sygehus erklærede, at de ikke vilde arbejde sammen med visse andre Personer, og forlangte en Sygeplejerske fjernet og hele Sygehuset blokeret i meget lang Tid. Det var altsaa ogsaa Tyranni. Saaledes vil man vistnok kunne fremdrage mange Eksempler, hvor Folk, der mene sig at staa og vel ogsaa ifølge deres Uddannelse staa langt højere i intellektuel Henseende end Arbejderne, bedømme Arbejdernes Handling som Tyranni, medens de for sig selv hævde, og deri blive støttede af deres Presse, Retten til at bestemme, med hvem de agte at arbejde sammen i deres Gerning.

Endvidere sagde det ærede Medlem, at Socialdemokraterne hævdede som ubestridelig Sandhed, at Arbejdet frembringer al Rigdom og Kultur, men derved oversaa, hvilken Betydning Arbejdsledelsen havde, idet de udelukkende lagde Vægten paa det fysiske Arbejde. Dette er slet ikke rigtigt. Mon det ærede Medlem vil hævde, at det, naar en Forretning er bleven saa stor, at den giver sin Indehaver flere hundrede tusinde Kroner, da skyldes en umaadelig dygtig Ledelse, eller at det kun er et berettiget Vederlag for denne dygtige Ledelse? Vi have ikke saa faa Forretninger, hvor det fremkomne Overskud af den Kapital, der er anbragt deri, giver til nogle faa Mennesker mere end den samlede Arbejds-løn, der udbetales til samtlige beskæftigede Arbejdere. Mon det ærede Medlem ogsaa vil hævde, at dette er paa Grund af den

udmærkede Ledelse af Arbejdet, og at det kun er fuldt personligt Vederlag for den? Forholdet træder særlig frem, naar vi tage Aktieselskaber, der lønne Administrationen, Funktionærerne og Arbejderne, men hvor Aktionærerne, som ikke have det mindste med Ledelsen at gøre, ikke have det mindste Begreb om, hvorledes Produktionen foregaar, alligevel tage deres Procenter, store og smaa, ud af Forretningen. Mon det ærede Medlem ogsaa her vil sige, at de tage dem i Kraft af, at de udføre Arbejdsledelsen?

Det ærede Medlem sagde saa, at Socialdemokraterne ikke stillede sig neutralt over for Kirken. Han sagde, at jeg i Fjor havde udtalt, at Præsterne i Kirken havde iværksat et Tiggeri. Jeg erindrer ikke, om jeg har udtalt noget saadant, men hvis jeg har gjort det, eller hvis det overhovedet er sagt af en af mine Meningsfæller, refererer det sig til, at man har faaet et Privilegium til paa en vis bestemt Dag i Aaret at tigge sammen i Kirkerne til Kirker i Kjøbenhavn. Arbejderne have ikke noget saadant Privilegium, og under Lockouten har Forholdet netop været det, at man flere Steder i Landet har forbudt Indsamling til arbejdsløse. Jeg erindrer saaledes, at det i Nørre-Sundby og Aalborg blev forbudt at indsamle til de udelukkede; heldigvis lod Sagen sig ordne til Trods for dette Forbud. Der er altsaa dog nogen Forskel mellem Arbejdernes og Kirkens Stilling. Om Folk gik omkring privat hos Menighedsmedlemmerne eller hos deres Venner og Meningsfæller i religiøs Henseende og anmodede dem om Støtte til Fremme af fælles religiøse Forhold, skulde vi ikke have det mindste derimod. Det, der blev opponeret imod, var, at man kom her og forlangte af Rigsdagen, at den skulde bevilge Penge til Kirkebyggeriet samtidig med, at man vilde have Ret til ogsaa at paaligne dem, der ikke mente, at der var stor Kirkenød til Stede, Bidrag til Kirkerne og paa samme Tid som man havde faaet det Privilegium at indsamle Penge over hele Landet til Kirkebygninger her i Kjøbenhavn.

Endelig vil jeg slaa fast, at det ærede Medlem for Frederiksberg (Ellinger) jo har erkendt, at Lockoutens Formaal var dette at tvinge Arbejderne økonomisk i Knæ. Det ærede Medlem sagde nemlig, at for saa vidt det var gaaet de øvrige Arbejdere eller mange af de 30—40,000 Arbejdere, der vare udelukkede, paa samme Maade som de 40 Mursvende, der havde Raad til at køre i Droske til Arbejdsplad-